

адамити и исихасти. Мимо това, въ основаването на черкви и мѣнастири, видна роль сж играли и близкитѣ при тѣхъ извори, обрѣщани на аязми — светени води. Днесъ при всѣки мѣнастирь има подобни извори-чешми, „святостѣта“ на водата у които не е обявявана за такава произволно и безразборно, но винаги въ свѣрзка съ извѣстно „чудо“ или друго явление, имащо корени въ наелектризираната вѣра на благочестиви или побѣлѣли вѣрующи, дори и въ тѣхнитѣ видения и присѣнявания¹⁾. Сливенъ и околността изобилстватъ съ такива извори—аязми.

Отъ сливенскитѣ аязми, като споменъ на старитѣ мѣнастири тукъ, на първо мѣсто иде тая надъ Кешишлика, нарѣчена Кръстовка, защото се чествува на Кръстовъ день, 14 септември. Да ли това е първоначалното ѿ име — не е извѣстно. Но безспорно е, че тя е била въ общность съ разсипания подъ нея мѣнастирь, развалинитѣ на който и до днесъ се наричатъ Кешишликъ, което име, прѣведено отъ турски на български, значи: мѣсто на монаси. Прѣдполагамъ, че тукъ се е намиралъ най-важниятъ отъ сливенскитѣ мѣнастири. На срѣдъ Бармука, надъ самия градъ, е аязмата Св. Георги, чествувана на Георгйовъ день, 23-ий априлъ. Тукъ сж личели развалини на черква или параклисъ, и вѣроятно, тая аязма ще е била такава на другъ сливенски мѣнастирь, днесъ съ съвсѣмъ затрити основи и закрито име. Той ще се е намиралъ подъ нея, при склоноветѣ на Бармукъ, и възможно е, че посочванитѣ слѣди на нѣкаква си черква при старитѣ тукъ еврейски гробища, около Пáшовото дѣвическо у-ще, да съвпадатъ въ основитѣ на тоя неизвѣстенъ мѣнастирь. Споменътъ отъ него е тѣй забравенъ, че даже не се знае и сжщинското име на посочваната „черква“. Едни я наричатъ Св. Анастасия, други—Св. Атанасъ. По-скоро първото,

¹⁾ Експлоатиранията съ подобни, повечето пжти невинни и не-принудени, „видения“ и „общения съ Бога“ сж били намѣсти безбожни и безнравствени. Особно прѣзъ робството, дълбочайшето ни невѣжество даде още по-голѣма храна на изумителната развала и осветено разбойничество на фанариотскитѣ ни пастири. За шарлатанството на гръцкитѣ мѣнастирски братя, на тѣхнитѣ агенти — тѣй нарѣченитѣ таксидиоти, най-илюстрирано пише стариятъ Д-ръ Селимински. Запис. I. 39, 45—46 и т. н.